

גבעת חיים מאוחד

גבעתו

70 לגבעת חיים

יום הילד
כנס המחזוריים

עלון פנימי ט"ב/22 ט"ז באב תשס"ב 25 ביולי 2002

עם פאולי
משתתפים בצער
במות אחותך בטי
תנחומים למשפחה

הנהלת הקהילה
ועד האגודה

ישיבת הנהלת הקהילה/ועד האגודה
מס' 20 2.7.02

משתתפים: יורם גור, תקוה פומרנץ, הלל שחטל, שושו ברק, אלון שפיצר, טלי מרום, גדעון שופטי, אסנת וולף, אריה קונסקר, ראובן ליכטנר, שגית לוסטיג.
יו"הישיבה שגית לוסטיג

סעיף 1 ריכוז חינוך – הצעה טלי מרום.
טלי מציעה את ההצעה הבאה : טלי נשארת כמנהלת מערכת החינוך . טלי רואה

בעבודה מקצוע ולא תפקיד. מבקשת לראות בחינוך ענף ככל ענף אחר שאין צורך לבחור בקלפי את המרכז.

תחומי אחריות : אחראית על הגיל הרך, ניהול אדמיניסטרטיבי של מערכת החינוך ומינוי מדריך מקצועי שירכז את עבודת המדריכים/מטפלות בחברת הילדים.

הצעה : הנהלת הקהילה מגבה את טלי כמרכזת חינוך. ועדת מש"א ביחד עם טלי תמנה ועדת חינוך שיהיו בה נציגי הורים ובעלי תפקידים מתחום החינוך. ועדה זו תקבע את המינויים השונים במערכת

שיבת הנהלת הקהילה/ועד האגודה
מס' 21 8.7.02

משתתפים: יורם גור, שושו ברק, שגית לוסטגי, אסנת וולף, טלי מרום, ראובן ליכטנר, הלל שחטל, שמוליק מנדל, אריה קונסקר.
יו"ר הישיבה שגית לוסטגי

סעיף 1 – התארגנות כספית לקראת השינוי – בהשתתפות צוות שינוי (אהוד טל, חגית גורן, עדה בארי, אסף שחר). המעבר לתקציב השינוי (ה"רטוב") החל מ-1.9.02 יוצר תקופת חפיפה בין התנהלות הקהילה עפ"י תקציב 2002 לבין תקציב השינוי.

הנהלת הקהילה מציעה ליצור חסכונות בסעיפים הבאים:
הקטנת 5% מהשוואת התגמול לחברים
100,000 ש"ח
ביטול ועדת צריכה ופרפרים 18,000 "
ביטול שמירה 10,000 "
התייעלות בתקציב הקהילה 32,000 "
הוחלט: הנושא יובא להכרעת האסיפה.

סעיף 2 – בחירת יו"ר הוועד המנהל הוחלט: משה מרום יצטרף לוועד המנהל ויבחר ליו"ר הוועד המנהל לתקופה זמנית. חגית גורן תצטרף לוועד המנהל כמשקיפה.

סעיף 3 – אושר פרוטוקול מס' 20 מתאריך 2/7/02

סעיף 6 – הודעה באסיפה
תשלום פסק דין למשפחת מיכאלי בגין עיזבון לילי בוב ז"ל בסך 260,000 ₪. הסכום ישולם מכספי השוואת תנאי דיור. הסכום ייגבה מהחברים במהלך החודשים ספטמבר, אוקטובר, נובמבר, דצמבר. ויוחזר למקורות השוואת תנאי דיור.
הוחלט: הנושא יובא להודעה באסיפה.

סעיף 6 – בריכת שחייה
הנהלת הקהילה אשררה החלטה קודמת האומרת כי לכל משפחה 20 האורחים הראשונים ייכנסו חינם ללא תשלום.
רשמה: שושו ברק / מנהלת הקהילה

החינוך ותמנה ועדה מקצועית מלאה למרכזת החינוך. טלי תמנה מדריך מקצועי, רצוי מחברי המשק שירכז את פעילות חברת הילדים.
החלטה: ההצעה אושרה.

סעיף 2 – בחירת יו"ר הוועד המנהל – בהשתתפות משה מרום, חגית גורן, צבי מנבר (לחוד).
אריה קונסקר סיים את תפקידו כיו"ר הוועד המנהל.

מוצע: משה מרום או חגית גורן ימונו לתפקיד. משה מוכן לקבל את התפקיד לתקופה מוגבלת של המעבר למודל רשת הביטחון. חגית תעזור לידו.
צבי מנבר - כהצעה נוספת לתפקיד יו"ר הוועד המנהל. צבי הציג את השקפתו לגבי המבנה הארגוני של המערכת כאשר הוועד המנהל הכפוף לאסיפה הוא המוסד המייצג את בעלי המניות וקובע את מדיניות הארגון ומפקח על עבודת ההנהלה הכלכלית והנהלת הקהילה.
צבי מוכן לקבל את התפקיד בהנחה שיש הסכמה לתפישת המבנה הארגוני. כניסה לתפקיד בספטמבר – אוקטובר. צבי מגדיר את התפקיד כיו"ר לא פעיל. צבי יכנס כחבר שלא מן המניין בהנהלת הקהילה והנהלה כלכלית כדי ללמוד את אופן ההתנהלות.
הוחלט: לבחור בנציגי צוות שינוי כיו"ר האגודה – משה מרום וחגית גורן.

רשם: גדעון שופטי

ארוחת ליל שבת

בשבועות האחרונים מספר האוכלים בארוחות ליל שבת אינו קבוע, והתנודות הגדולות אינן מאפשרות הזמנת מגוון מנות לבחירה.
 אנו מבקשים מהחברים המעוניינים לסעוד בארוחות ליל שבת בחדר האוכל להודיע על כך לצוות חדר האוכל.
 הצעת הצוות: בכל יום רביעי תיערך הרשמה של המעוניינים בשירותי חדר האוכל לארוחת ליל שבת. צוות חדר האוכל יזמין ארוחות למעוניינים בלבד.
 ההסדר יחל ב-1.8.02. לתשומת לבכם.

שוש פרנק
 שמוליק יצחקי
 רבקה זאבי
 שושו ברק - מנהלת הקהילה

לחברים שלום
 במסגרת תוכנית היבש בטעות לא חויבו החברים המחזיקים קלנועיים של הקיבוץ בסך 30 ש"ח לחודש, כפי שתוכנית השינוי ציינה.
 הנני להסב את תשומת לבכם לכך שסכום זה נועד לקרן להחזקת הקלנועיים ועלות התיקונים בפועל נשארת על חשבון מסי הקהילה כמקודם.
 ועוד לעניין הקלנועיים:
 לקראת שנת 2003 תיעשה התארגנות לרכישת קלנועיות פרטיות במימון החברים בצורה מרוכזת למעוניינים. קנייה מרוכזת תאפשר הנחה במחיר הקלנועית.
 חברים המעוניינים יוכלו לפנות אלי או לסח"ב.

שושו ברק

הערה נוספת

בחשבונות האלמנות אשר לזכותן קצבת שארים חלה טעות. הדבר יתוקן בחודש הבא.
 שושו ברק

לתשומת לב המבוטחים בכללית "מושלם"
 מי שמבוטח מעל חצי שנה, יכול לקבל במכון "מור" בדיקת צפיפות עצם, במחיר 57 ש"ח בלבד. מוקד להזמנת תור במכון מור (בחדרה, נתניה, בני ברק ועוד) 1700-70-30-31.
 מומלץ במיוחד לנשים מעל גיל 50.

למעוניינים להצטרף לכללית "מושלם"
 טופסי הרשמה ופרטים על ביטוח זה אפשר לקבל במשרד המרפאה אצל תמר. את הטפסים המלאים אפשר לשים בתא הדואר שלי או של הבריות, ואני אשלח לסוכן הביטוח שאתו אנו קשורים - ירון.
 פרטים בעל-פה ניתן לקבל במוקד 1700-707-700.
 נאוה כהנא - רכזת ועדת בריאות

נפל בחלקי להיות שותפה למעשה בראשית, יצירת יש מאין.
אני רוצה להודות לגבעת חיים, אשר היתה לי בית במשך 70 שנה

ברכה ליום הולדת

כשהחלטתי ללכת לקיבוץ, ידעתי
שאהיה ענייה, או בכל אופן אחיה חיי
צנע. ידעתי שמשפחתי בחוץ תוכל
להרשות לעצמה הרבה יותר, אך אינני
מצטערת, כי הקיבוץ העשיר אותי
בערכים, מהם ינקתי גם השכלה, אם כי
לא פורמלית. הקמנו פה את בריכת
השחייה הראשונה בהתיישבות
העובדת, מגרש טניס, תרבות וחגים,
חוגי לימוד ומוסיקה - וגם האומנות,
שעכשיו ראינו אותה בתערוכה - ואני
ראיתי בגבעת חיים מקום פורח וברוך
כשרונות.

נכון, לא רציתי את השינויים. יכולתי
להמשיך בקיבוץ הישן, אבל הבנתי
שזה רצונו של רוב הציבור, ולכן
השלמתי.

אם יש משהו שכואב לי, זה שחלק
מבניי ובנותיי לא נשאר פה. ואם
אומרים שבגלל שנאת חינוס נחרב בית
המקדש, אז הדבר נכון גם כאן וזו גם
היתה הסיבה, לפחות באופן חלקי
לעזיבת בני משפחתי.

שמחתי במסיבה. ראיתי את הנינים
שלי, באיוו התלהבות הם קפצו שם על
הבמה... חשבתי, אולי בכל-זאת...
אני אדם פשוט, אילו הייתי בחוץ,
הייתי עקרת בית רגילה, ואילו פה
איזה חיים עשירים היו לי!
ועל זה אני באמת מודה מקרב לב.

רצוני לברך את גבעת חיים, ויש לי
תקווה שאולי הדור הבא, הנינים שלי,
ימשיכו את המפעל.

רות מאיר

כשראיתי את הגבעתון האחרון, של
חג המשק, מאוד התאכזבתי: אף חבר
לא בירך את הקיבוץ לחג ה-70.
למסיבת חג ה-70 ביום שישי הלכתי
במצב רוח רע.

כבר בכניסה לחדר האוכל ראיתי את
התערוכה של האומנים שלנו, וחשבתי
לעצמי, שאם יש יוצרים כאלה ויש
פעילות כזו גם היום, אז יש לנו כוחות,
ולא הכל אבוד.

אחר-כך היתה המסיבה, שהיתה
מאוד יפה וכולה מכוחות שלנו, בלי כל
עזרה מבחוץ.

אני רוצה להודות לכל המבצעים,
ובעיקר לנעמי ולאיוציק.

אני חושבת שאני מבטאת דעת רבים,
המסיבה הזו נתנה לנו כוח להמשיך.

ולקיבוץ - אני רוצה להודות לגבעת
חיים, אשר היה לי בית למשך 70 שנה!
כמו בכל בית יש זמנם יותר טובים, ויש
יותר קשים, אבל בית הוא תמיד בית.

הגעתי לגבעת חיים - למעשה למחנה
בת גלים, חודשיים לפני העלייה לקרקע
- בגיל 18, ונפל בחלקי להיות שותפה
למעשה בראשית - יצירת יש מאין.

הגענו לגבעה חשופה, שמצדה האחד
- בינינו לבין עין החורש - ביצה,
ומצדה השני חול. לא האמנתי שפה
יצמח משהו, וטראו מה קרה פה במשך
השנים.

אני חושבת שזכות גדולה ניתנה לי,
להיות שותפה למעשה הגדול הזה.

דרכי לא תמיד חיתה קלה, היו
משברים בדרך, אבל בזכות הבית הזה
יכולתי להתגבר.

קבלו אותו - חבר חדש ראיון עם אלדד מגל

**ראשית, ברכות לקבלתך לחברות.
מדוע רצית להיות חבר קיבוץ?**

מדוע לא? חייתי פה כל השנים, זה הבית. למעשה, לא יצאתי אף-פעם אל מחוץ למסגרת מסלולי הבנים הרגילים.

עניין של נוחיות?

בעצם כן. אני גם חושב, שבתקופה זו, של אי-יציבות במשק ובמדינה, אנשים מחפשים דברים מוכרים, קרובים, לא הרפתקאות. נוסף לכך, אני מאמין שהשיטה פה **נותנת יתרונות גדולים לאדם**, מכל מיני בחינות, בעיקר כלכלית, למרות שבשנים האחרונות חדלנו לנצל את היתרונות הללו של הקיבוץ. אם נתייחס לקיבוץ כמו למפעל, אז לדעתי בשנים האחרונות בחרנו שלא ליהנות מזכויותינו עליו כבעלים, ולא מיצינו את היתרונות. אני מתכוון לניהול השכיר העודף, שאינו מצדיק את עצמו חברתית וכלכלית ועולה לנו הרבה כסף. אני עוד מקווה שנחזור אל עצמנו וננהל בעצמנו את המפעל שלנו - את קיבוץ גבעת חיים מאוחד.

בכל זאת, זה יוצא דופן. רוב חבריך, אם לא כולם, אינם כאן אתך, אז מדוע אתה נשאר?
לדעתי, העוזבים מתחלקים לשתי קבוצות: קבוצת הבנים שמרגישים שאינם מצליחים למצות את עצמם בקיבוץ, בעיקר מבחינה כלכלית, והקבוצה השנייה, של בנים שבשבילים המסגרת פה כנראה לא מספקת חופש לעשות מה שהם אוהבים. בקבוצה השנייה אני מתכוון בעיקר לצעירים רווקים, שההוצאות שלהם עדיין קטנות והם יכולים להרשות לעצמם להתנסות בחוץ, ולהתחיל כל פעם דברים חדשים. לצערי, בשנים האחרונות, בכל אופן מאז שאני זוכר, הקיבוץ מגביל את היזמויות ובכך דוחה צעירים.

מי שמחפש חופש ויזמות מוצא אותם מחוץ לקיבוץ, ועוד הרבה יותר, אז למה להתבוסס פה בביצה הזאת?

אני מצפה שגם פה יקומו יזמויות, שייווצרו מקורות הכנסה ויתווספו מקומות עבודה חדשים - אני גם מתכוון להיות מעורב בכך. ככל שיהיו פה יותר חופש ומרחב פעולה כן יבואו לידי ביטוי יתרונות השיטה. היתרון שלנו, שאנחנו עדין מייצרים רווחים לעצמנו ולא לבעלים אחרים.

אולי זה קשור בכך, באופן אישי?

כנראה שאני קצת **קיבוצניק של פעם**. אולי זה קשור במשפחה, מצפים ממני להמשיך את הדרך...

נוח לי במסגרת הזו. אני מקווה שישרור פה יותר אמון הדדי ויהיה יותר פרגון. אני סבור שהגענו לניהול החיצוני בגלל חוסר אמון בין החברים. הייתי רוצה שיאפשרו לאנשים למצות את עצמם.

האם, לדעתך, עכשיו יבואו צעירים?

היום המצב עוד לא אופטימלי. חוזרים רק אותם הבנים שאין להם ברירה, או שהם לא רואים אופציה בחוץ. כלומר, בפועל, אם לא נדע להציע לצעירים תחומים שמעניינים אותם, שנותנים אתגר, נתקשה לקלוט פה אנשים איכותיים. אם הקיבוץ יגיד לצעירים: בואו הביתה וקחו על עצמכם נושא לטיפול, למשל, הזיזו את התחום של יצירת מקורות פרנסה חדשים - תהיו אחראים לפיתוח, תחזיקו את השיווק, תחפשו משקיעים, תעניינו שותפים - דברים שמדברים אליהם - אז זה ימשוך אותם.

מה דעתך על אפשרות שבנים יחזרו, אבל למצב של שכירות?

זה לא רע, עדיף מכלום.... השאלה אם הקיבוץ יתקיים דמוגרפית. מצד שני, זה יכול לתת דחיפה לנושא שכונת ההרחבה. כיום, אין לצעירים לאן לחזור, כי אין דיור.

איך המצב החברתי שלך, יש חברים?

יש לי פה הרבה חברים, רובם שוכרי דירות, בני קיבוץ, חלקם עדיין בהסדר בנים - למרות שברור שההסדר לא יוכל להמשיך להתקיים לאורך ימים. יש גם הרבה קשרים עם דיירי האזור מסביב. כיום גרים בשכירות במושבים או בקיבוצים השכנים הרבה מבני גילי, גם בני כיתה שלי. אני גם מקווה שמהו טוב ייצא מבריכת המינויים שלנו, (שכבר לא ממש שלנו) מבחינת קשרים עם הסביבה.

אולי אתה נשאר מאהבת המקום?

כן, אני אוהב את המקום, אבל גם בגלל שזה קיבוץ. אם, נניח, זה היה מושב, אולי הייתי מחפש לי מקום אחר.

מה בנוגע להתפתחות שלך? האם תמיד תהיה מנהל משמרת בנת? או אולי נוח לך להישאר כאן משום שאין לך מקצוע?

נכון, עוד לא עשיתי בחירה ולימודים וכיום המצב יותר קשה עבורי, גם משום שנושא משאבי אנוש לא ממש קיים אצלנו. זה עלול להקשות, לא רק עלי. צעיר שיידע שפה יציידו אותו במקצוע, ישקול ביתר רצינות חזרה הנה. צריך לדעת שאם לא יהיה למקום הזה מה להציע לצעירים, אז הם לא יבואו. מי שלמד ויש לו מקום עבודה לא זקוק למקום הזה.

ראיינה - דינה רמגי

סיטה אריאלי ז"ל

אמא נולדה בתחילת המאה שעברה, ב-1 לאוקטובר 1911. היא נפטרה אחרי יותר מ-90 שנה, בשיבה טובה, מוקפת במשפחה אוהבת ותומכת, שסעדה אותה בימים הקשים, כשכבר לא יכלה לעזור לעצמה.

אמא נולדה בצי'יה, בעיר הנופש והמרחצאות קרלסבאד/קרלו-ויווארי, למשפחה ציונית, בת שנייה מארבעה ילדים.

כבר בגיל 14 יצאה אמא להכשרה, כהכנה לעלייה ארצה, שם עבדה בתנאים קשים, שלא התאימו לגילה. יותר מאוחר הצטרפה לתנועת תכלת-לבן וב-1930 עלתה ארצה. בארץ הצטרפה לקבוצה של חלוצים מרומניה שהקימו בחיפה את קיבוץ השומר הצעיר ג', לימים גבעת חיים. אמא הגיעה לישראל ראשונה ממשפחתה, ולאחר מכן, בהדרגה, עלתה המשפחה כולה.

בקיבוץ עבדה אמא בלול ובבתי ילדים, היתה רכזת חינוך ורכזת בריאות ובמשך שנים, כולל תקופות המאבק באנגלים - המצור על גבעת חיים והשבת השחורה - היתה אחראית יחידה על המרפאה.

את מקצוע האחות רכשה תוך כדי עבודתה כעוזרת לצדו של ד"ר שיבא, שהיה רופא בגבעת חיים. את אבא הכירה אמא בגבעת חיים. שניהם היו חלוצים צעירים, והוא לימד אותה עברית. כך התחיל הרומן ביניהם, שנמשך 57 שנים, בהרמוניה, דאגה הדדית וחיבה. אמא היתה מסורה בכל מאודה למשפחה ולעבודה. אפי'נה אותה יכולת נתינה מופלאה, נתינה ללא קץ - לכולם.

להוריה, שהתגוררו בשנותיהם האחרונות בקיבוץ הקדישה זמן ומאמץ אין-סופיים ובכך נתנה דוגמה אישית יוצאת דופן לכולנו. אפי'נה אותה חכמה והסתפקות במועט. אנחנו, ילדיה, זוכרים לה את סיפורי הילדות והאגדות, מהכתב ומהזיכרון, את שעות ההקשבה למוסיקה קלאסית, את הדאגה התמידית לבריאות ולמה שקורה לנו בבית הספר. את ארוחות הארבע שהתקיימו כל יום, וכללו, נוסף ללחם וריבה גם שיחות וויכוחים על כל נושא שבעולם, בקיבוץ ובמשפחה וכל דעה נשמעה בפתיחות ובכבוד וזכתה להתייחסות עניינית. וכשנולדו הנכדים והנינים, היווה ביתה מרכז חם ואוהב למשפחה הרחבה, כשהיא זוכרת את כל ימי ההולדת ודואגת לכיבוד ולמשחקים ולספרים.

בריאותה של אמא התערערה בגיל צעיר יחסית, בריחת סידן פגעה קשות ברגליה, היא עברה ניתוחים וסבלה כאבים, אבל הכאבים מעולם לא גרמו לה לחדול מעשייה. רוחה הטובה, האופטימיות שלה, האכפתיות והדאגה ליקרייה לא נגרעה ולו במעט. מעולם לא דאגה לעצמה, תמיד לאחרים.

כשלא יכלה כבר לעבוד בעמידה, החלה לסרוג במכונת הסריגה, כובעים, נעלי בית ואפודות לתינוקות שנחטפו ממש מתחת ידיה.

ב-1993 נפטר אבא בשיבה טובה, ואמא כדרכה לא נשברה. גם האבל והכאב על יעל אחותנו שנפטרה בדיוק לפני 7 שנים לא המעיט במאומה את השפע שידעה להעניק.

פעמים נכנסה לבית שקמה, אחרי אירועים שנראו כסופניים, ופעמיים גייסה את כל כוח רצונה כדי ללמוד ללכת מחדש ולשוב לעצמאות יחסית בביתה.

תקופה ארוכה נאבקה בגבורה במחלות קשות וטיפולים מתישים ופעם שלישית נכנסה לבית שקמה ולא יכלה להיאבק עוד, המחלה הכריעה אותה.

אמא יקרה, מתת בשיבה טובה והמוות גאל אותך מייסוריך.

אנחנו מודים לך על שגם בימיך האחרונים הצלחת ללכד אותנו סביבך, שנתת לנו את הזכות ללוות אותך בימי סבלך, שזכינו לראותך מגיחה מפעם לפעם מתחום הכאב והפחד, מעניקה לנו חיוך מלאכי ומשתפת אותנו במחשבותיך, המעורבות בחלומות, בתקוות ובחששות. עצוב לנו וכואב לאבד אותך. תודה על כל שהענקת לנו. ניכור אותך תמיד,

יהא זכרך ברוך

המשפחה

סבתא סיטה יקרה שלנו

כמה מוזר לשבת ולנסות לכתוב דברים שאמורים להיאמר על קברך ביום לוויתך, שהרי את סבתא נצחית, סבתא גדולה.

את היית בשבילנו, כל נכדיך, דמות מאוד מרכזית ומשמעותית לאורך כל חייו. זה נבע מאישיותך החזקה ומהאכפתיות והדאגה האמיתית שלך לכל אחת ואחד מאתנו.

היתה בך פתיחות כלפינו - הצעירים, ידעת להתקדם עם הזמן, בלי פרות קדושות ובלי טבואים מיותרים.

אפשר היה לספר לך הכל ולדבר אתך על הכל, ותמיד היו לך עצות מעשיות וענייניות, שאת חלקן אימצנו - ואת חלקן לא.

הבית שלך ושל סבא תמיד תמיד היה פתוח ומאיר פנים. לכולנו שימשתם, לא אחת, מפלט ונחמה מתלאות חייו הסוערים והמבולבלים.

הבית שלכם היה בשבילנו פינה חמה, נעימה ובטוחה, עם סיפורים וארוחות ארבע ושיחות ומפגשים של יום שישי בערב.

על כל זה אנחנו אוהבים אותך ומודים לך. תודה שהיית הסבתא הכי טובה בעולם.

עזיבתך תשאיר בנו חלל -

הנכדים

כעוף החול

כעוף החול גם לך היו כנפיים, בהם הגנת ברפרופים יפים. על כל ביתך הנחת את הידיים, ידיך ולבך היו שם חשופים.

כעוף החול תמיד עלית למעלה, גם כשנדמה שכבר כשל גופך. ידעת להתעורר משחור הלילה, למצוא עיסוק חדש כדי להגשים רוחך.

הו סבתא יקרה תמיד עמלת בפרך, כעוף החול היית מרכז תקווה של משפחה. את גורלך שזרת כמו חוטים בפלך, תמיד ידעת למצוא בכל רגעי העצב גם שמחה.

כעת הלכת ופה נותר האפר, אנחנו מחכים שעוף החול שוב יעלה, יצמח. חייך היו גורל חתום בספר, אל תוך הנצח עוף החול עכשיו יפרח.

הותרת אותנו המומים מצער, אך גם שמחים שסוף סוף תם סבלך. כעת את עוף של חול שעף מעל היער, בתוך עולם הבא נפשך לה תהלך.

שלום, אותך נזכור לנצח, אותך נזכור כסבתא וכאם. ניתן לך נשיקה קטנה במצח. כעוף החול זכרך לא יעלם.

ליאור גון

זכרונות הם האוהל הראשון
על הנבקה,

הבאר שחפרנו

ושכבנו עמוק באדמה.

זכרונות הם חברים

שהיו וכבר אינם

אך בזיכרון -

הם חיים עוד כולם.

זכרונות הם הגשר מהעבר

להווה

זכרונות הם הקשר לאשר עוד

יהיה

זכרונות הם כמו ילדים -

מולידים גענועים.

והגענועים הם הילדים,

הנכדים, השורשים...

והשורשים הם עמוקים -

עמוקים בנשמה

ומשמשים לך מקלט

מבדירות וזקנה.

זכרונות הם נכס - כל ייפגע.

אתה יכול להתחלק אתם -

והם נשארים תמיד שלך.

תודות

אנחנו אסירי תודה ומלאי הערכה לצוות הרפואי ולצוות בית שקמה, אשר סעדו וטיפלו באמא בזמן מחלתה ועזרו לה להשתקם, שהעניקו לה ולמשפחתנו יחס חם, אוהד ומקבל, והלכו לקראתנו בגמישות ובהבנה.

אנחנו מודים לאיה שטרן שבמשך שנים טיפלה בגינתה של אמא ושמרה אתה על קשרי שכנות חמים. תודתנו לכל המנחמים ולאלה שהכינו את הלוויה ואת קבלת הפנים במועדון.

בני המשפחה

גילוי דעת - קטע מדף שחולק השבוע לתאי החברים

טרם פתיחת עונת הרחצה הוצגה בפני הנהלת המשק והקהילה התוכנית העסקית להפעלת בריכת השחייה כבריכה מסחרית עם מינויים. בין יתר הסעיפים בתוכנית נקבע, כי האוכלוסייה אשר תקבל את שירותי הבריכה ללא תשלום יהיו חברי הקיבוץ עם ילדיהם ונכדיהם (גם אם אינם מתגוררים בקיבוץ). קביעה זו, ביסודה באה להיטיב עם ציבור החברים ומשפחותיהם, מאחר והוחלט לא להפריט בשנה זו את הבריכה.

עוד נקבע, כי אורחים אשר אינם ילדיהם או נכדיהם של החברים המארחים, ישלמו סכום סמלי בסך 5 ש"ח (סכום השווה לכל נפש) לכיסוי הוצאות בלבד. כחודש לאחר פתיחת הבריכה הוגש ערעור להנהלת הקהילה על-ידי מספר חברים וחברות, שדרשו לשנות את ההחלטה ולקבל הטבה כספית ייחודית: לתת לכל משפחה 20 כניסות חינם עבור אורחיהם. הערעור התקבל.

מאחר וכך, ביקשתי לסיים את כל תפקידיי במשק. באותו יום הוחלט על-ידי הנהלת הקהילה, כי מימון האורחים יבוא מתקציב הקהילה, כלומר, מכספי החברים כולם.

מחד, הנהלת הקהילה משלמת לעובדי הבריכה 5 ש"ח בלבד עבור שעת עבודה נוספת בשבתות ובחגים, מאידך מפזרת ביד רחבה הטבות לאורחים על-חשבון הקהילה/החברים בדרך שאינה מתיישבת עם מדיניות האחריות האישית המוצהרת.

איני מבקש להילחם בהנהלת הקהילה ובהחלטותיה, אולם אין באפשרותי לנהל עסק, שהוא גם לפרנסת בעלי המניות החוקיים של הבריכה וגם לפרנסת אורחים מבחוץ. אבי רז

תגובה ושאלתא - בעקבות גילוי הדעת של אבי רז בנושא תשלומים עבור אורחי חברים בבריכה

נדהמתי מאוד בקוראי את גילוי הדעת של אבי רז.

מדבריו עולה כי הנהלת הקהילה התחייבה בפניו כי קופת הקיבוץ תשלם להנהלת הבריכה את עלותם של כל אורחי החברים שייכנסו לבריכה במשך הקיץ.

ביררתי נקודה זו אצל אבי רז - והוא אישר לי כי כך סוכם עם מנהלת הקהילה, רכז המשק, מנהל משאבי אנוש ושמוליק מנדל.

ביררתי את הדבר עם מנהלת הקהילה, ולדבריה נאמר כי בסוף העונה יראו מהו מספר האורחים ולפי זה יחליטו. (החברים דווקא בטוחים כי לא הם ישלמו את עלות אורחיהם, הדבר נאמר מפורשות, והיתה מודעה על לוח המודעות).

(אבי רז אמר לי כי עד עתה נכנסו כ-700 אורחים, ויש עוד חודשיים של פעילות).

אינני רוצה בדברי אלו לצדד באבי, לא הוא עומד על הפרק. חשוב לי **העיקרון**.

אני שואלת, **כיצד ייתכן שמנהלי הקהילה יחליטו לקחת מקופת הקהילה, אפילו סכום פעוט ביותר, ולהעבירו להנהלת הבריכה (או הנהלת המכבסה או הנהלת הבניין כו'),** וזאת, למרות שלאחר הצבעה על תוכנית השינוי הצבענו עבור תקציבים ברורים ומדויקים וכל מי שפורץ את הגדרות הורס את התחשיב כולו. כל תשלום חדש לסקטור כלשהו מגדיל את הגירעון עליו דיבר אלון שפיצר באסיפה לפני כחודש. אלון גם הדגיש כי יש בדעתו להקפיד כי נחיה רק ממח שיש ולא נגדיל את הגירעון.

נוסף לכך, רק לאחרונה הצביעו חברים נגד טובתם האישית ובעד טובתם הציבורית והוחלט כי יקצו מכל חבר 50% מההטבות שהיו נהוגות בחודשים האחרונים, וזאת כדי לאפשר לתקציב להתאזן ולתוכניות השינוי לצאת לדרך.

לאור הנ"ל, אני חושבת כי **הנהלת הקהילה אינה מורשית להעביר כספים לפי ראות החלטותיה.**

לפיכך אני **מפנה שאלתא למנהלת הקהילה ומבקשת הסבר בנושא העברה עתידית של כספים מקופת הקהילה להנהלת הבריכה.**

אני מודעת לכך כי יישום תוכנית השינוי מצריך הרבה כוחות מצד הנהלת הקהילה, והרבה שיתוף פעולה מצד החברים, אך דווקא משום כך אין אנו יכולים להרשות לעצמנו לסטות מהדרך שאותה הצבנו לעצמנו.

שם הכותבת שמור במערכת

מזל טוב
אפויה
אהודת הנכדה
בגם (מספר 11) של עמית וילנה
ברכות המשפחה

מזל טוב
אנשי וירוס מיגרי
אנישואיה של מיכל עוזרד עם יואב
ברכות אסכא שרלוויק
ברכות אמנה ואפרים בן גיים
ואל המשפחה

קוסמטיקה

- מתאריך 1 בספטמבר
טיפול פנים עולה 100 ש"ח.
טיפול קצר-מחיר כפול מהמחיר כיום
חומרים יתייקרו ב-20%, כל זאת בתיאום
עם הנהלת חשבונות.
- מסתובבות בקיבוץ קוסמטיקאיות מחברת
לייף-טוליפ. אין לי כל ידע עליהן ואין לי
שום קשר אליהן.

בברכה

יהודית יבניאלי

למשפחת מיכאלי

אני שמח מאוד שאנחנו נותנים
לכם הרבה כסף.
אם עדיין חסר לכם, תכנו אלי,
ואני אשתדל לתת לכם עוד.
עמית ממלוק

עוף ממולא לחג ה-70

לבקשת רבים, להלן המתכון:
1 עוף שלם ושטוף

מילוי

1 כוס אורז שבושול ב-1.5 כוס מים (חצי מבושול), ירקות מגורדים ומאודים: גזר, סלרי, קישוא קטן, פטרוזיליה, קשיו או פיסטוק, צנוברים.

תבלינים: קארי, קינמון, סוכר, דבש, יין לבן, אבקת מרק עוף, רוטב סויה, פלפל שחור.

להכניס את כל התערובת: אורז, ירקות, תוספים ותבלינים (לא לדחוס) ולקשור את רגל העוף.
למרוח את העוף בתערובת של סוכר, (חום), שמן זית, פלפל גרוס גם ודבש.

להכניס לתנור ל-60 דקות ב-180 מעלות - לקבלת גוון צלייה אחיד מומלץ להפוך את העוף 15 דקות לפני הסוף.
בתיאבון

המתכון של סלקטד

מסרה איה שטרן

